

Bölüm 9 - Kutsal Soyun Sonu

Hayatımızı, kişiliğini hiç bilmediğimiz bir Tanrı'yı memnun etmeye çalışarak harcıyoruz; tıpkı hiç tanışmadığı bir CEO'ya dalkavukluk yapan bir çalışan gibi. İyi niyetli dualarımız aslında birer hakaret bile olabilir. RESTART'ın bu bölümü, bu ikilemi radikal bir düşünce deneyiyle en uç noktasına taşıyor: Ya Tanrı sevgi dolu bir baba değil de, yerçekimi ivmesi gibi hissiz, bilimsel bir kuvvetse? Kimseye ayrıcalık göstermeyen ve senin annenin kafasını, bir başkasına gösterdiği o soğuk kayıtsızlıkla kaldırma çarptırarak bir güç... Bu soru bizi, ailesini kurtarmak için Tanrı'dan kutsal bir söz aldığına inanan, ancak öz oğlunun sulara gömülüşünü dehşet içinde izleyen bir peygamberin, Nuh'un hikâyesine götürüyor.

Burada, Tanrı'nın Nuh'un kederine verdiği sarsıcı yanıtı inceliyoruz: "O senin ailenden değildir." Mevlana'nın keskin feraseti rehberliğinde, bu olayın gerçek mistik anlamını, yani kutsal soy ve miras kalan kurtuluş kavramını yerle bir eden dersi açığa çıkarıyoruz. Bu bölüm kanıtlıyor ki; gerçek Tanrı'nın huzurunda değerini belirleyen şey aile adınız değil, ruhsal hizalanmanızdır. Neden gemiye itaatle binen mütevazı bir eşiğin, peygamberin isyankar oğlundan daha yüksek bir makamda olduğunu ve 73. Yol'un, ilahi gerçeğin o hissiz yüzü önünde durabilmek için neden tüm imtiyaz algılarınızı terk etmenizi gerektirdiğini keşfedeceksiniz.

#RestartPodcast #OSeninAilendenDeğil #73üncüYol #Mevlana #YerçekimiTanrıdır
#GemidekiEşek #Tasavvuf #Mistisizm #Teoloji #Sorgula #NuhPeygamber #RuhsalUyanış
#İnanç #Metafizik #HüseyiniRestart #Felsefe

Saat 11:20. Ben hâlâ California'dan Hüseyini. Restart'ın dokuzuncu bölümüyle sizlerle birlikteyiz. Biraz da... Şey, sadece biraz değil, tamamen şifayı kapmışım, grip oldum. Bu nasıl bir virüstür ki insanı hem geleceğe hem geçmişe götürüp getiriyor, kim bilir. Şükürler olsun, Simurg kampanyamız iyi gidiyor. Nevruz ve "Sizdah Be-dar" tatillerinden döndük. Bu nedenle, Simurg'un yoldaşı olmak isteyenler 844-91230 numarasına veya Facebook ve diğer sayfalarımıza mesaj atabilirler. Bin farklı yoldaş arıyoruz. 73. Yol, ya da bazılarının tabiriyle "Efendim, 73. din olabilir mi?", hani Hafız demiş ya: *"Yetmiş iki milletin kavgasını hoş gör, mazur tut / Gerçeği görmediler, efsane yolunu tuttular"* 73. Yol, yani Restart, sizlere sunulacak. Mevlana'dan bir şiirle başladık ve geçen hafta Tanrı hakkında konuştuk. Çok açık, net ve aşikâr bir şekilde anlattık ki; bu şahın, bu sultanın, bu daire başkanının kişiliğini ve bu dairenin yasalarını bilmeden —yani bu şirketin hangi kuralları olduğunu bilmeden— şirketi veya kralı memnun etmek için ne yapacağımızı bilemeyiz. Bu yüzden, karakterini bilmediğimiz bir krala yaptığımız dalkavukluk bile geri tepebilir. Mesela dersin ki: "Aman Allah'ım, ey Kralım, evladın senin yerini alsın," bir bakarsın meğer karısı hamile kalamıyormuş, çocuğu olmuyormuş. İşte o zaman "evladın yerini alsın" demen bir hakaret olur, adamın tepesi atar ve kelleni vurdurur. Bu anlattığım kadar basit. Tanrı'yı tanıyana kadar, Tanrı'nın kim olduğunu, nasıl olduğunu, bu 72 yolun tanrılarının kimler olduğunu ve Mevlana'nın, Sadi'nin, Hafız'ın Tanrısı'nın neden bu 72 milletten —yani tüm dünya insanlarından— farklı olduğunu anlayamayız. İşte "Tasavvuf", "İnsan-ı Kamil" ve bu bakış açılarını açıklamak Restart programının alametifarikasıdır.

Hissiz Bir Kuvvet Olarak Tanrı Yani, eğer Tanrı'yı tanıımıyorsak, ne biçim bir varlık olduğuna dair fikrimiz yoksa... Bir keresinde "İyi Geceler İran"da açıklamıştım, demiştim ki Tanrı yerçekimi ivmesi gibidir. Bakın, yerçekimi ivmesinin "Allah korusun"u yoktur. Bunu şimdi "İyi Geceler İran"ı dinlemeyenler için tekrar açıklayayım. Restart bir yapbozdur. Siz programı dinledikçe, ben sizi parça parça Simurg denen bir hedefe, bir amaca doğru çekiyorum. Şimdi, eğer yolda yorulan bir kuşsanız veya sabrınız yoksa ya da oturup dizi izlemek istiyorsanız... ne istiyorsanız onu yapın. Her halükarda, bu Restart programının devamında 30 farklı düşünce biçimi tek bir Simurg'a çıkacak ve bizimle devam edenler önemli bir sonuca varacak. "İyi Geceler İran"da, Tanrı'nın tıpkı yerçekimi ivmesi gibi olabileceğini anlatmıştım. Bu ne demek? Yerçekimi ivmesi gibi olan bu Tanrı —iyi dinleyin— hani derler ya Tanrı insana şah damarından daha yakındır diye. E yerçekimi ivmesi de insana şah damarından daha yakın. Tanrı tüm varlıklarda mevcuttur. Tabii bunu Vahdet-i Vücut (Varlığın Birliği) savunucuları söyler; geçen sefer felsefenin ikiye ayrıldığını anlatmıştım: Vahdet-i Vücut ve Kasrat-ul-Wujood (Varlığın Çokluğu). Filozofların %99'u ikincisindedir. Vahdet-i Vücut safında olanlar arasında ise Anton Çehov, Tolstoy, William Shakespeare, Mevlana Celaleddin Rumi, Hafız, Sadi ve diğer büyük arifler ve sufiler vardır. Yani, eğer yerçekimi ivmesi Tanrı ise, o zaman Tanrı'nın tüm varlıklarda mevcut olduğunu söyleyebilirsiniz. Varsayalım ki tüm evren sadece bu Dünya gezegeninden ibaret; mantıklı. Şu an bu yerçekimi ivmesinin bir eşekle bir insan arasında hiçbir tercihi yok; 9.8'dir. Buna Rahman denir. Yani... bir eşeği aşağı iten bu 9.8'lik yerçekimi ivmesi, seni de iten aynı 9.8'dir. Bir taş 9.8 ile basar, çimene 9.8 ile. Yerçekimi ivmesi bitkilerin büyümesine yardım eder, mevsimlerin oluşmasını sağlar, her yeredir. Görülmez, koklanmaz, duyulmaz. "Ey hayalden, kıyastan, zandan ve vehimden yüce olan Allah!" Bu demektir ki yerçekimi ivmesi bir vehim, bir hayal, bir kıyas veya bir zan değildir. Ve dediğim gibi, işitip gördüklerimizin de ötesindedir. Şimdi, eğer Mevlana'nın Tanrısı bilimsel ise, o zaman dinler hapi yuttu demektir. Eğer Mevlana'nın Tanrısı moleküller arası çekim kuvvetinin Tanrısı ise, o zaman ne yapacağız? Şimdi, Dünya'nın yerçekimi ivmesi; senin annen veya Albert Einstein'ın annesi ya da Hitler'in annesi onuncu kattan aşağı atılırsa, yerçekimi ivmesi hem benim annemin hem de senin annenin **o s...tiğimin beynini** 9.8'lik bir kuvvetle yere çarpar; üçü için de aynıdır. Ve yerçekimi için o kadının Seyyid olup olmaması, İsrailoğulları'ndan olup olmaması; Yahudi, Hristiyan, Zerdüş, Budist, Hindu olup olmaması hiç fark etmez. Kralın annesi mi, garibanın annesi mi, bu yerçekimi için zerre fark yaratmaz. Kim kendini 10. kattan aşağı bırakırsa, kafa üstü yere çakılır ve ölür. Şimdi eğer yerçekimi ivmesinin Tanrı olduğunu varsayarsak, o zaman bu Tanrı'ya **"o...pu çocuğu"** diye küfredebiliriz. Neden? Çünkü annem aşağı atıldığında bu Tanrı'ya o malum küfrü ederim. Senin annen aşağı atıldığında, sen de bu Tanrı'ya o küfrü edebilirsin. Bir de kafamızda hayali bir Tanrı var; hani o Tanrı, aşağı atılan hiçbir annenin ölmediği bir Tanrı. Ya da en azından bazıları, yerçekiminin o kişinin kafa üstü düşmemesi için yardım edeceğini sanıyor. Peki, öldükten sonra o tek ve biricik Tanrı'nın tam olarak böyle olduğunu anlarsanız ne yapacaksınız? Ya o cennet hurileri, seni öpmek yerine mesela boğazına çivi çakarsa? Güzellerdir ha, bilirsin! Gelir, güzel görünür, gülümser, sana bakar ve vücuduna çivi çakar. Bu gerçekten berbat. Gözüne çivi çakan güzel bir huri olacağına, korkunç bir işkencecinin olması daha iyidir. Bu çok kötü! Bu nasıl bir Tanrı? Dünya'nın yerçekimi ivmesi mucizeler yaratır mı? Evet. Bitkiler yetişiyor, bu bir mucizedir. Sadece bu gezegende milyarlarca mucize var. En büyük mucize belki de atmosferin etrafında tutulmasıdır ki nefes alabilesin. Yani, "alınan her nefes ömrün uzamasıdır". Eğer yerçekimi Tanrı ise, bir kiblesi var mıdır? Nereye dönersen dön, Tanrı oradadır. Yani, "Denize

bakarım, denizde Seni görürüm". Yerçekimi ivmesi... Sadece bir örnek veriyorum, yerçekimini Tanrı varsaydım. Şimdi şiirleri bununla tanımlıyorum. "Denize bakarım, Seni görürüm" doğru, "Çöle bakarım, Seni görürüm"... "Nereye baksam; dağ, kapı ve ova / Senin o güzel endamının nişanını görürüm". Anladık. "Ey hayalden, kıyastan yüce olan..." diyoruz ya; demek ki Sadi de yerçekimini iyi anlamış. Peki, bu artık kızların öpüşmek koklaşmak için toplandığı bir Las Vegas Tanrısı değil. Artık iyilik yaparsan o kadınlarla cennete gideceğin, kötülük yaparsan bir adamın gelip vücuduna mutlaka bir şeyler yapacağı bir cehennem değil. Mevzu çok farklılaşıyor. Peki, bu Dünya yerçekiminin de bir cenneti ve cehennemi var mı? Kesinlikle var. Arabistan'a gidersin, yanan bir çöldür. California'nın ortasına gelirsın, yeryüzündeki cennettir. Sıcaklık hep 16-18 derecedir. Ekvatora gidersin başka, yukarı çıkarsın başka, meridyen onunla ilgili, tüm galaksiler onunla ilgili, tüm evren ona etki eden bir enerjiye sahip ve her şey net. Restart programının sorusu şu: Tanrınızın neye benzediğini bile biliyor musunuz? Restart, Mevlana'nın Tanrısını anlatmak istiyor. Mevlana'nın Tanrısı bilimsel mi? Hayır, sadece bir örnek verdik. Yerçekimi ivmesi denen basit bir örnek. Mevlana'nın Tanrısı bizim düşündüğümüz bu şeylerden daha büyüktür. Mevlana'nın, Hakani'nin ve Attar'ın Tanrısını anlatmak istiyoruz... Şey, Attar... Bunu size bir ara açıklamam lazım. Attar'ın şiirleri sizin ve benim için zehirdir. Attar'ın kitaplarını okumamalısınız; sadece anlatı olan "Tezkiretü'l-Evliya" hariç, o tamam. Ama Attar tasavvufa girmiş olanlar içindir, özel olarak onlara öğretilir. Mevlana ne diyor: "Attar aşkın yedi şehrini gezdi." Sorun şu ki Attar senin için zehirdir. Neden zehirdir? Çünkü ondan tek bir şey bile anlamazsın. Ben de anlamıyorum. Neden anlamıyoruz? Çünkü o başka bir şeyden bahsediyor. Fotonlardan bahsediyor. Şimdi Hüseyini gibi matematikten falan anlamayan 10 yaşında bir çocuğa, kalkıp integralleri, hatta daha yukarısını, Lagrange denklemini anlatmak istiyorsun. Hiçbir şey anlamaz. Ne demek olduğunu kavrayamaz ve bu zehirdir, yani sadece kafası karışır. O yüzden Attar'ın hikâyelerini okumak iyidir. Mesela "Musibetname"de... neyse, Attar başlı başına yakında açılacak bir konu. Yani bu Tanrı hakkında, nasıl olabileceği hakkında bir açıklama yaptık. Neden tüm dünya Mevlana'nın Tanrısı'nın tanınmasını engellemeye çalışıyor? Mevlana nasıl bir Tanrı'dan bahsediyor? Sonra açıkladık ki; Mevlana'nın Tanrısı veya Mevlana'nın anlattığı ruh, ya da Mevlana'nın söyledikleri, herhangi bir dükkanda bulabileceğiniz şeyler değildir. Şimdiye kadar duyduğunuz, okuduğunuz ve bildiğiniz her şeye tamamen aykırıdır.

Nuh'un Oğlunun Hikâyesi Şiirle devam etmek istiyorum. Bulmaca devam ediyor. Haydi bakalım. Şurada kalmıştık: "*Sus ki ruh senin için nefes alsın / Aşinalığı bırak, Nuh'un gemisine bin*" Şiirin devamı... Bilmek isteyen sevgili dinleyiciler için, konu Mevlana'nın "Karanlık Evdeki Fil" şiiridir. Bahsettiğim gibi, biz oraya gelmeden önce diğer şiirlerini Google'da aratıp dinleyebilirsiniz. Bu noktaya gelmişti. Devamını okuyacağım. Dikkat edin. Her beyitte Mevlana neyi yüceltiyor? Mevlana, Attar ve bu gibi isimler için otorite şudur... Tasavvuf felsefesi hakkında konuşmak istiyorsanız, Mevlana dışındaki tüm otoriteleri tuvalete atıp sifonu çekmeniz gerekir. Neden? Çünkü bir üniversite profesörüne, diyelim ki psikoloji profesörüne gittiğinizde, tıp veya diş hekimliği teorileri işinize yaramaz. Çünkü bu isimlerin kendileri tasavvufun ve sufizmin tanrılarıdır. Şimdi okuyorum. Mevlana ruh hakkında bu cümleyi kurduktan sonra, sanki alaycı bir şekilde konuyu Nuh'a bağlıyor. Dikkat edin. Fil'den başlar, evin içine girer, onu parçalarına ayırır, tüm din kavramını havaya uçurur ve sonra şuraya varır: "*Sus ki ruh senin için nefes alsın.*" Rhyme (kafiye) bittiği için bunu yaptığını düşünebiliriz ama öyle değil. Şöyle diyor:

"Aşinalığı bırak, Nuh'un gemisine bin." Sonra tıpkı bir deli gibi, bir şeyler anlattığı 20-30 beyit sonra, aniden —hani cümlesinin ortasında bir şeyi hatırlayıp "Senin o badem gözlerine kurban olayım!" diyen bir meczup gibi— konuyu Nuh'a bağlar ve hemen ardından Nuh'un hikâyesini anlatır. Çok tuhaf! Şimdi size Mevlana'da hangi Da Vinci şifrelerinin gizli olduğunu, neleri anlamamız gerektiğini anlatacağım. Bakın, şu an size şöyle diyebilirim: Merhaba beyefendi, merhaba hanımefendi dinleyici, burası Pasfarda Radyosu ve sonra aniden derim ki: Jingle Bells televizyonunu getirin! Dersiniz ki, ne oluyor... bu nasıl mümkün? Bu televizyon, bu radyo cümlelerin ortasında kesiliyor. Tıpkı esrar içmiş, uyuşturucu almış olanlar gibi. Sanki Mevlana ya kafası güzel olanlara konuşuyor ya da başka bir şeyden bahsediyor. Bu sarhoşluğun ortasında, Nuh'un gemisini Nuh'un hikâyesine bağlar. Şimdi bunların neden arka arkaya geldiği başlı başına ilginç, bunu sonra açıklayacağım. Şöyle der: *"Ken'an gibi hani yüz çevirdi ya hidayetten / Dedi: istemem Nuh'un gemisini, o düşmanım benim"* Kenan, Nuh'un oğludur. Nuh'un hikâyesi Yahudiler ve Müslümanlar arasında biraz farklıdır. Tufanın her şeyi kaplaması kısmı benzerdir. Kısaca bir satırla açıklayayım. Dediğim gibi, sadece Müslüman Kuran'ı der ki Nuh insanlara 950 yıl rehberlik etti ve birkaç kişi dışında tek bir aptal bile inanmadı, sonra tufan koptu. Peygamberliği ondan sonra da devam eder vesaire. Ama genel olarak Yahudiler de Nuh'un ömrünün 900 küsur yıl olduğunu kabul eder. Bu ne demek? 600 yaşındayken... Şimdi, Tevrat'ı çok uzun zaman önce okuduğum için tam sayıyı vermek istemiyorum ama yüz küsur yıl boyunca rehberlik etmeye başladığını söyler. Yani ondan önce... dinlemediler. Tufan oldu ve ondan sonra 300 yıl daha insanlara yol gösterdi. Her halükarda hem Müslüman hem de Yahudi dinleri Nuh'un 900 yıl yaşadığı konusunda yakındır. Sadece, Yahudilik Kenan'ın bir çocuk olduğunu söylemez. Bunu söylüyorum çünkü bazı Hristiyanlar ve Yahudiler mesaj bırakıyor. Bunu açıklıyorum çünkü mesele benim için önemli değil, hikâyenin verdiği mesaj önemli. Ve Müslümanlar bu programı dinlediği için onlara kendi inançlarına göre cevap veriyorum. Bu bilinmesi gereken çok önemli bir nokta. Ve İran'dakilerin çoğu Müslüman, bu yüzden Restart önce onların perspektifine odaklanıyor ama diğer dinlere de geleceğiz. Her neyse, orada, İslam'da Kenan (Nuh'un oğullarından biri) ve Nuh'un eşlerinden biri havaya gönderilir. Yani geminin dışında kaldıklarını söyler. Ama Tevrat'ta bundan bahsedilmez. Her neyse, bununla ilgilenmiyoruz. Mevlana işaret ediyor; diyor ki Kenan, Nuh'un oğlu, yüzmeyi bildiği için "Babamın gemisini istemiyorum" dedi. Şimdi tufan başlamış, bu tufanı açıklamadı ama amacı bir tufanın koptuğu. Nuh... eğer bugün vaktim olursa Nuh'un hikâyesini anlatırım, olmazsa kalsın. Tufan kopmuş, baba gemide, çocuk —bu aptal— aşağıda duruyor, diğerleri güvertede. Şimdi içeride zürafalar mı var artık ne varsa, bilmiyoruz. Mesela onların DNA'sını mı aldı? O zamanlar bilim o kadar ilerlemiş miydi? Eğer bilim bizim son 100 yılımızda bu kadar ilerlediyse, Nuh'un son 100 yılında da o kadar ilerlemiş olması mümkün müdür? Şu an tüm gezegenin sular altında kaldığını ve hepimizin öldüğünü hayal edin. 5000 yıl, 4000 yıl sonra kimse bizim cep telefonlarında falan bu kadar ileri olduğumuza inanmazdı. Son 100 yılın öyle olabileceğini, tıp biliminin ve diğer bilimlerin ve Nuh'un inşa ettiği geminin, o bilimin 100 yılda o kadar ilerlemiş olabileceğini hayal etmelisiniz. Şimdi biz hâlâ... ama bilimsel olarak %90, birkaç bin yıl önce suyun dünyayı kapladığına inanıyor. Oğul der ki: "Bay Nuh, Nuh'un gemisini istemiyorum." O bir düşmandır. *"Gel gemiye bin ey babacığım / Boğulup gitme tufanda ey ulu kişi"* Nuh oğluna döner ve der ki: "Güzelim, gel babanın gemisine otur yoksa boğulacaksın." Oğul der ki, şey... dedi ki: *"Hayır, ben yüzmeyi öğrendim / Senin kandilinden başka bir kandil yaktım ben"* Oğul diyor ki: "Yüzmeyi biliyorum. Yüzmeyi biliyorum canım baba. Bu yüzden yakmak istediğim kandili, benim anladığım

ışığı sen anlamazsın. Ben... sen merak etme. Üzülme." Sonra der ki: *"Bunu yapma, çünkü bu dalga bir bela fırtınasıdır / Bugün ne yüzme günüdür ne de aşinalık, bugün 'La' günüdür"* Mevlana burada "La ilaha illa Allah" kelimesine atıfta bulunuyor. Bu, Hallac'ın söylemediği cümleydi. Sırf bu cümle yüzünden Hallac idama götürüldü. Çünkü Hallac "La ilaha illa Allah" demezdi. Mistik metinlerde açık olan hikâyelerden biri ve sebebi şuydu: "La ilaha" tanrı yoktur demektir ve "illa Allah" o Tanrı hariç demektir. Hallac bunu söylemezdi çünkü derdi ki: "Korkuyorum ki aniden La ilaha (yani tanrı yoktur) derim ve o an ölürüm. Eğer ölürsem halim ne olur? Bu yüzden 'illa Allah' demeye bile vaktim olmayacağından korkuyorum." Hallac'ın bakış açısı şuydu: "Efendim, bu iki, üç, dört saniye için bu kadar kibirlenmeyin. Ben ki tasavvufu bu kadar iyi anlayan, tasavvufa dalmış biri olarak La ilaha illa Allah demeye korkuyorum da, sen ey aptal, camide oturup arka arkaya yirmi dört bin kere La ilaha illa Allah mı diyorsun?" Ve Hallac o camiye girerken Şibli'ye söylediği sözle şunu göstermek istiyordu: Değerli dinleyici, ister İbranice ister Süryanice ister Hintçe, ister Musa ve İsa'nın dininde, ister tanrısızların ister Tanrı'dan korkanların dininde olsun; ne düşünürseniz düşünün, Tanrı'nın adını bir kez bile söylemek isterseniz, Hallac'ın demek istediği şudur: Benim bunu bir kez bile söylemeye cesaretim yok. Ben ki Sufizmi anlamışım, bir "La ilaha illa Allah" demeye cesaretim yok, sen ise her gün bin defa oturup Tekbiratü'l-İhram getiriyorsun, Fatıma Zehra tesbihi çekiyorsun, başını sallıyorsun, haç çıkarıyorsun? Eğer bir kez haç çıkardıysan ve hayatta kaldıysan, bu haç anlamadığın anlamına gelir. Demek istediği budur. Yani İsa'nın adı bir kez dudaklarına geldiyse ve bayılıp yere yığılıp ölmediysen, bu İsa'yı hiç anlamadığın anlamına gelir. İsa'nın adını kalbine getirip de ölmemen imkansızdır. Albert Einstein gibi bir bilim adamının, diyelim ki yerçekimi alanı hakkında konuşurken veya görelilikten bahsederken heyecanla konuşmaması imkansızdır. Açıklayamaz bile. Adam birine bir şiir okur, adam bayılır. Mistik bir şiir okurlar, adam bayılır. Şimdi sonraki beş beyitte neyin yüceltildiğini görmek istiyorum. Sonra der ki: "Burası 'La' makamıdır oğlum. Bu yüzmen ve çırpınman, doğru, bilimseldir, güçlü bir yüzücüsün, statün var, madalyaların var ama bu fırtına **seni s...er atar**. Bu 'La'dır. Yani Tanrı... senin bu tanrın, hani denizinde yüzdüğün, o senin tanrındı, kolların ve bacakların sana yardım ederdi ama şimdi etmeyecekler." *"Gazap rüzgarı kandilleri söndürür / Hakk'ın kandilinden başka hiçbir yerde huzur bulamaz"* Ona der ki, "Aziz efendim," baba oğluna der ki, "Bak, bugün sadece Tanrı'nın yaktığı bu kandil kalacak, o da bu gemidir, yoksa başka hiçbir şey kalmayacak." Şimdi bu... bu Nuh hikâyesi sembolik de olabilir. Fark etmez, mesaj önemli olan şeydir. Dedi ki: *"Hayır, ben şu yüksek dağa gidiyorum / O beni her türlü zarardan korur"* Babasına der ki: "Baba, ben o dağa gidiyorum, en yüksek zirvede duracağım ve bana hiçbir şey olmayacak. Sen merak etme." *"Yapma bunu, çünkü o dağ şu an sadece bir samandır / O, kendi sevgilisinden başkasına sığınak olmaz"* Nuh oğluna der ki: "Oğlum, güzelim, o dağ şu an samandır. Bu... nasıl bir fırtınanın geldiğini bilmiyorsun." Dedi ki: *"Ben ne zaman senin nasihatini dinledim ki? / Nasıl beklersin benim senin soyundan olmamı?"* Der ki: "Baba, ben seni ne zaman dinledim ve nasıl olur da benim senin soyundan, aileden veya seni dinleyenlerden biri olduğumu düşünebilirsin?" *"Senin sözlerin beni hiç memnun etmedi / Her iki cihanda da senden uzağım (özgürüm)"* Dedi ki: "Baba, bu dünyada da öbür dünyada da senden nefret ediyorum. Sen merak etme." *"Yapma bunu baba, çünkü bugün naz yapma günü değildir / Çünkü Tanrı'nın ne akrabası vardır ne ortağı / Şimdiye kadar böyle yaptın ama bu nazlar kimin için? / Bu yüce divanda kimin nazı geçer akçedir?"* Şimdi baba, oğlunu gemiye bindirmek için çabalıyor. Buradan itibaren, iki beyitte Mevlana tüm sistemi havaya uçuruyor. Oğlun cevabı, vallahi, herhangi bir psikologdan veya ateistten daha güçlüdür. Baba

der ki, "Oğlum, burada öldürüleceksin." Nuh der ki, "Oğlum, şimdi öldürüleceksin. Nuh'un..." Tanrı'ya... "bir gemisi var, sadece Tanrı'ya tutun ve Tanrı seni kurtaracaktır." Oğul der ki: "O, ezelden beri 'doğmamış ve doğurmamış' değil mi? / Babası yok, çocuğu yok, evet / O evlatlara nasıl müsamaha gösterir? / Babaların sevgisini nasıl tadabilir?" Oğul, babasına dış kıran bir cevap verir. Der ki: "Baba!" "Efendim?" "Sen demedin mi senin bu Tanrı'n ne doğurdu ne de doğuruldu?" "Evet." "Bu senin Tanrı'n iyi bir Tanrı değil, çünkü çocuğu yok, içi kararmış. Çocuk sahibi olmanın acısını anlamaz. Yani, senin Tanrı'n ne doğurduğu ne de doğurulduğu için, senin ve benim şu hissimi —benim bu denizde boğulmamı ve senin kurtulmanı— anlamaz." Psikolojiyi kullanarak Tanrı'yı sorgular. Der ki: "Eğer bu Tanrı'nın bir çocuğu olsaydı, bu baba-oğul sevgisini anlardı. Demek ki bu Tanrı, Rüstem ve Sührab'ın hikâyesini anlamıyor. Demek ki bu Tanrı, Leyla ile Mecnun'un hikâyesini anlamıyor. Neden? Çünkü anlamak için ne sevgisi var ne de karısı." Nuh'un tek Tanrı kavramının tamamını sorgular. Baba der ki: *"Ha! Ben koca değilim, şehvet düşkünü değilim / Bırak bu nazlarını burada ey genç / Bu kapıda alçakgönüllülükten, kulluktan ve çaresizlikten başka / Hiçbir şeyin değeri yoktur"* Baba der ki: "Bak, bu divan sadece tevazu, kulluk ve çaresizlik divanıdır ve bunun için... haklısın, bu tarif ettiğin Tanrı için ağlamaktan, başını dövmekten ve bu gibi şeylerden başka hiçbir şeyin hükmü yoktur. Bu arada, senin düşündüğün gibi... evet, haklısın, haksızsın demiyorum." Dedi ki: *"Baba! Bunu yıllardır söyledin / Cehaletle kafan karışmış, yine tekrar ediyorsun / Herkese bu sözleri kaç kez söyledin / Sadece kaç kez soğuk bir cevap duymak için / Senin bu soğuk nefesin kulağımdan girmedir / Hele ki şimdi bilge ve güçlü olmuşken"* Dedi ki: "Artık bilgi sahibi oldum, bilimi ve bu şeyleri anladım, senin sözlerin benim için bir kuruş etmez." Baba dedi ki: "Baba, bir kez babanın nasihatini dinlesen ne çıkar?" Baba dedi ki: "Beni sadece bir kez dinle." *"O yumuşak nasihatlerini vermeye devam etti / O ise sert bir isyanla geri itmeye devam etti"* Diyor ki baba yalvarmaya, ağlamaya devam etti ama oğul dinlemedi. *"Ne baba Kenan'a nasihat etmekten yoruldu / Ne de o lütufsuz olanın kulağına bir anlık söz girdi"* Mevlana diyor ki ne oğul babasının sözünü anladı ne de terbiye oldu. *"Onlar bu konuşma halindeyken, keskin bir dalga Kenan'ın kafasına vurdu ve o paramparça oldu"*

Nuh'un Şikâyeti ve 'Aile'nin Gerçek Anlamı Burada iki mesele var. Şimdi Mevlana kendi açıklamasını veriyor. Diyor ki, tam babanın eli oğlunu kurtarmak için uzanmışken, onu gemiye göndermek için "Oğlum gel, ben senin bilmediğin bir şeyi biliyorum" diye ağlarken; bir kaya parçası geldi ve oğlunun göğsüne çarptı, oğul paramparça oldu ve gitti. Nuh dedi ki: *"Ey sabırlı Şah! / Eşeğim öldü ve Senin tufanın yükümü aldı / Bana defalarca söz verdin / Ailemin bu kurtarıcı tufandan kurtulacağına dair / Sözüne gönülden, sağlamca inandım / Öyleyse neden tufan kilimi ayaklarımın altından çekip aldı?"* Bu haftaki Restart'ın çatışması bu son iki beyittir. Burada Nuh'un kederi patlar, gözyaşları akar. Şimdi düşünün, Nuh dünyanın nüfusunu mahvetmiş, herkes ölüyor, bir gemi inşa etmiş, adam gemide. Şimdi hikâyenin gerçek olduğunu varsayalım. Herkes ölmüş, insanların çocukları ölmüş, küçük yavrular ölmüş, anneler, babalar, dedeler ölmüş; köpek ölmüş, eşek ölmüş. Ve o orada oturmuş, oğlunu kurtarmaya takılıp kalmış. Ailesinin çoğu gemideyken, o bu sonuncuyu kurtarmaya takılmış. Ve Tanrı, bu adama bu noktayı anlatmak için bu bir çocuğu ondan ayırdı ki şunu anlasın: "Bak, ölenlerin hepsinin onları seven insanları vardı." Ve Mevlana, bu ayeti ve bu cümleyi öne çıkararak sana ve bana bir varlığın Nuh'a şunu anlattığını hissettiriyor: "Efendim, bal damla damladır... sadece yumruğunla vurma, balı ye. Bu arı tarafından damla damla yapıldı, içine dışkısını yaptı ve sen

onu yiyorsun. Bir kasede damla damla toplandı ve sen hepsini birlikte yiyorsun." Yani bu gördüğün insanlar, bu gördüğün varlıklar Bay Nuh; sen tek bir oğlun için bu kadar ağlıyorsun, bu kadar feryat ediyorsun, bak öldürülen diğerlerine ne oluyor. Bu, "Seyyid" kavramını yerle bir eder. Şimdi neden Seyyid yerle bir oluyor? Çünkü Yahudiler, İsrailoğulları, Seyyid'dirler. Ve Müslümanların da kendi Şii bağlamlarında Seyyidler vardır. Bu iki beyitte her şeyi yerle bir ediyor. Nuh Tanrı'ya döner ve der ki: "Allah'ım..." Kuran'dan tam ayeti sizin için okuyacağım: *"Rabbim! Şüphesiz oğlum da ailemdendir. Senin vaadin ise elbette haktır. Sen hâkimlerin hâkimisin."* Cümleye bakın. Nuh Tanrı'ya döner ve der ki —bu bir nevi hakarettir. Oğul ölmüştür ve Nuh Tanrı'yı bir ünlem işaretiyle sorgulamaktadır. Dikkat edin, tekrar okuyorum: "Rabbim, yani Tanrı, oğlum benim ailemden ve akrabamdır." Yani bu oğlum benim ailemdir, akrabamdır, benim Seyyidimdir, benim Ehl-i Beytimdir. "Ve Sen söz verdin..." çünkü Hud suresinde ve başka birçok yerde O söz vermiştir; yani Tanrı ona tüm aileni kurtaracağım demiştir. Şimdi bakın Nuh Tanrı'ya nasıl laf sokuyor. Dikkat edin. "Ve Sen ailemi tufandan ve helaktan kurtaracağına söz verdin ve Sen tüm hâkimlerin en üstünüsün." Yani Tanrı'ya dalkavukluk ediyor. Dikkat edin. Diyor ki sen bana oğlumu kurtaracağını söyledin ve Sen, elbette... hüküm Senindir, Sen ne dersen o olur. "Ve söz tutma konusunda Sen hepsinden daha daimsın." Şunu diyor: "Bay Tanrı, Sen söz tutmada en daim olansın." Tanrı'ya attığı laf şudur: "Eğer bu kadar daimsın, neden oğlumu öldürdün? Bana söz vermedin mi... Ehl-i Beytimi kurtaracağına söz vermedin mi? Öyleyse neden onu kurtarmadın? Oğlumu mu öldürdün?" 45, 46, 47. ayetler... Nasıl okuduğum önemli değil, önemli olan noktayı anlamanız. Sadece işaret ediyorum ki gidip Kuran'ı açıp okuyasınız; Hud Suresi 45, 46, 47, oradan okuyun. Tanrı... dedi ki... Nuh Rabbine dedi ki: "Rabbim, şüphesiz oğlum ailemdendir ve Senin vaadin haktır ve Sen hâkimlerin en adilisın." Tanrı'ya laf sokar. Eğer en adilsen, eğer durum buysa, neden onu öldürdün? Ve Tanrı Kur'an-ı Kerim'de buyurur ki —hani muhterem Müslümanlarımızın dediği gibi— Allah Teâlâ der ki: *"Ey Nuh! O senin ailenden değildir. Çünkü o, salih olmayan (kötü) bir iş yapmıştır. Öyleyse hakkında bilgin olmayan şeyi Benden isteme. Cahillerden olmayasın diye sana öğüt veriyorum."* Yani Tanrı diyor ki: "Hangi aptal sana bir Seyyid'in cennete gideceğini söyledi? Hangi aptal sana Sadat'ın (peygamber soyundan gelenlerin) kurtulduğunu söyledi? Benim Ehl-i Beytim ve bu şeyler... Ehl-i Beyt soyadıyla olmaz! Ehl-i Beyt'in soyadı bu gece Hüseyini olabilir, öbür gün Kasımi olabilir." O zaman mümkündür ki... Tasavvuf öyle bir şey değildir. Aniden Platon'dan... ve Platon'un soyadı başka bir yerdendir. Sonra tasavvuf aniden Mevlana'da ortaya çıkar. O zaman her ikisi de sufi olan Platon ve Sokrates'in tasavvufu —Sufizm, Aristoteles değil— bu ikisi neye takılmışlar adamım? İnsan-ı kamil'e takılmışlar. O Yunan ve Roma vesaire. Burada ise Mevlana ve Attar, İranlı bir insan-ı kamil'e takılmışlar. Tasavvuf bir soyadı değildir! Tasavvuf ırkla ilgili değildir... Arka arkaya üç-dört çocuk aniden insan-ı kamilin bir parçası olabilir, yüksek bir makama ulaşabilir, bu 100.000 yıllık tarihte olmuştur. Ama bu akrabalıkla ilgili değildir. Aniden başka bir yerden bir Sufi'nin fırladığını görürsünüz. Bir insan-ı kamil ömrü boyunca bir veya iki tane üretebilir... Bir insan-ı kamilin 5 tane Sufi yetiştirmesi nadirdir. Geri kalanı ariftir... Dünya üzerinde yüz tane arif yetiştirmiş olabilir. Onlardan biri Hristiyanlığın ortasında Hristiyan kıyafetleriyle, biri Şii İslam'ın ortasında Şii kıyafetleriyle, biri inek tapanların arasında; bilemezsiniz bile. Bu yüzden Şeyh... Nadir Şah Afşar'a der ki: "Senin Hindistan'da o kâfirlerin —senin deyimimle— ibadethanelerini yıkmak hangi emre dayanıyor?" Ve bunu sorgular. "Seyyid" kavramı, Mevlana Celaleddin Muhammed Rumi Belhi tarafından tamamen sorgulanmaktadır. Ve bu cümle, adı Seyyid Muhammed Hüseyini olan biri tarafından okunuyor; tıpkı Seyyid

Muslihuddin Şirazi, yani Sadi gibi. Dikkat edin. Ve her halükarda, bunu sorguluyor. Sanırım şimdilik bu kadar yeter. Nuh'un Tanrı karşısında "Ehl-i Beytimi kurtaracaktın" diye ağladığı bu beyte kadar geldik. Yani bir: Tanrı, Nuh'un perspektifinden sözünden tamamen dönmüştür. İki: Tanrı Nuh'a oyun oynar. Neden ona oyun oynar? Çünkü Nuh'a "Ehl-i Beyt" in ne anlama geldiğini anlatmak ister. Nuh'le uğraşır. Nuh ağlar ve "Bana söz verdin" der; Tanrı ise sözüne karşılık olarak "Sen Ehl-i Beyt'in ne demek olduğunu anlamadın" der. "Ben doğru söyledim. Aileni kurtaracağımı söyledim. Senin ailen, soyadı Şingili-Bungili olan o hanımdır, seninle bir ilgisi yoktur. Ve gemideki bu eşek, senin o ailenden daha önemlidir." İşte bunlar Mevlana'nın mistik noktalarıdır. Yani Nuh'un gemisinde eşeğin makamı Seyyid'den daha yüksektir; çünkü eşek Nuh'un gemisine binmiştir ama o Seyyid, göğsüne saplanan o kaya parçasıyla can vermiştir. Ve daha binlerce nokta... Saat 11:56. Gelecek haftaya veya başka bir Restart'a kadar size veda ediyorum. Ben hâlâ Hüseyini. Reklam yapın, bu videoyu Facebook'ta paylaşın, Telegram'ımızı duyurun. Bu şeyler... Artık medya sizsiniz. Bunu yapın ki Mevlana'da çok daha derin noktalara ulaşabilelim... Kampanyamız; bir dolar veya yüz dolar fark etmez. Önemli olan sizin farklı olmanız, burada olmanız ve demenizdir ki: "Ben bin farklı yoldaştan biriyim." Elveda değerli dinleyici.

